

РЕШЕНИЕ

№ 16890

гр. София, 19.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на
пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т. Ц.

като разгледа докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20231110106293
по описа за 2023 година

Предявени са кумулативно обективно съединени искове, както следва: с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно на уволнението, извършено със заповед № 377/16.11.2022 г. и неговата отмяна; с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност „о.... към отдел „..... при ответника, както и с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 9 000 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение за периода от 17.12.2022 г. до 17.06.2023 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 03.02.2023 г. до окончателното плащане.

Ищецът Р. С. М. твърди, че е бил в трудово правоотношение с ответника „....., в рамките на което е изпълнявал длъжността „отчетник, счетоводство“ към отдел „..... Уточнява, че същото произтича от трудов договор № 1131/13.07.2017 г., сключен между него и „....., но по силата на концесионен договор от 22.07.2020 г., сключен между Министерство на транспорта и „....., трудовото му правоотношение е претърпяло субективна новация на страната на работодателя по силата на чл. 123а КТ, поради което въз основа на допълнително споразумение от 01.04.2022 г. първоначалният работодател „..... е бил заместен от новия му работодател - „..... Поддържа, че със заповед № 377/16.11.2022 г. трудовото му правоотношение е било прекратено считано от 17.12.2022 г., на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 1 КТ – поради закриване на част от предприятието, а именно: сектор 1 „..... в отдел „..... към Главна дирекция „Транспорт и“. Счита уволнението за незаконосъобразно извършено, тъй като складовото стопанство представлява отделна самостоятелна структура със свои функции и особености, в рамките на която няма отделни обособени структури, които да представляват част от предприятието, поради което оспорва да е налице реално премахване на тази структура от него, а единствено вътрешноорганизационно преустройство. Твърди, че понастоящем работата в него протича по напълно идентичен начин, тъй като на мястото му работи новоназначен работник, изпълняващ същата трудова функция като неговата. Допълва, че подписалото заповедта лице не е законният представител на дружеството –, поради което същата изхожда от лице без представителна власт. Предвид изложеното, моли съда да признае извършеното със заповед № 377/16.11.2022 г. уволнение за незаконно и да го отмени, както и да бъде

възстановен на заеманата до уволнението длъжност „О.... към отдел „..... при ответника. Претендира и обезщетение за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение в общ размер на 9 000 лв. за периода от 17.12.2022 г. до 17.06.2023 г. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът „..... е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове. Не оспорва осъществяването на твърдяната субективна новация на страната на работодателя, тъй като между него и Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията е сключен концесионен договор от 22.07.2020 г., по силата на който дружеството е поело извършването на съответните дейности по експлоатация на като служителите на „Летище София“ ЕАД, сред които е и ищецът, са преминали на работа при него. Сочи, че с нарочна заповед на работодателя Р. М. е назначен в сектор 1 „....., към отдел „..... в Главна дирекция „Транспорт и, представляващ самостоятелно оргА.зационно обособено звено в оргА.зационната структура на дружеството, като на 09.11.2022 г. е взето решение на Управителния съвет на „....., с което Сектор 1 „..... е закрит, вследствие на което трудовите правоотношения с всички служители в него са били прекратени. Твърди, че на 16.11.2022 г. на М. е връчено предизвестие № ЧР-154/11.11.2022 г. за прекратяване на трудовия му договор, на основА.е чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 1 КТ – закриване на част от предприятието, въз основа на което впоследствие е издадена и заповед № 377/16.11.2022 г., с която считано от 17.12.2022 г. трудовото му правоотношение е било прекратено. Конкретно посочва, че закритото звено - Сектор 1 „....., в което ищецът е изпълнявал трудовите си функции, е било самостоятелно обособена структура в рамките на общата структура на цялото предприятие, имаща самостоятелен предмет на дейност, а именно: зареждане на автоцистерни и въздухоплавателни средства и съоръжения с гориво-смазочни материали и специални течности, разтоварване на автоцистерни, преглед на машините, техническите средства и съоръженията, използвА. за извършване на посочените дейности, приемане и обработване на фактури, товарителници и други документи за приетите горива, изготвяне на отчетни документи за извършвА.те операции и др. Допълва, че секторът разполага със свой собствен ръководител, който управлява, оргА.зира и контролира цялата му дейност, на когото са подчинени всички заети в него служители, като има правомощия да разпределя работата между тях, да определя самолетите, които служителите следва да заредят, да определя заместник на отсъстващ служител, да дава инструкции, да изготвя графиците за работа, както и да следи за спазване на трудовата дисциплина, правейки предложения за налагане на дисциплинарни наказА.я и др., без да оспорва, че този сектор не е бил единственият, който се зА.мава с този вид дейности. Поради изложеното поддържа, че сектор 1 „..... притежава всички белези на „част от предприятието“ по смисъла на чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 1 КТ, включително и наличието на относително самостоятелно ръководство, позовавайки се на разясненията, дадени с ТР № 5/26.10.2021 г. по т. д. № 5/2019 г. на ОСГК на ВКС. Счита, че ирелевантно се явява обстоятелството дали сам по себе си секторът е разделен на отделни структурни звена, както и притежават ли те сами по себе белезите на „част от предприятието“. Твърди, че въз основа на взетото на 09.11.2022 г. решение на Управителния съвет на „..... закриването на сектора е било реално извършено, тъй като същият е премахнат от оргА.зационната структура на дружеството, като на мястото на работещите в нея служители не са били назначени нови такива. Сочи, че няма пречка дейността на закритото звено да продължи да бъде изпълнявана от други звена в същото предприятие, поради което това обстоятелство счита за ирелевантно при извършване на преценката относно прилагане на прекратителното основА.е по чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 1 КТ. Заявява, че процесната заповед е подписана от заемаща длъжността, като видно от т. 1. 4 на Заповед № 3-22/18.01.2021 г. и т. 1 на нотариално заверено пълномощно с рег. № 151/18.01.2022 г. същата е била надлежно упълномощена да подписва заповеди за прекратяване на трудови договори на служители от името на дружеството. При условията на евентуалност в случай на уважаване на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225 КТ прави възражение за прихващане със свое насрещно вземане в

размер на 2 433,13 лв. – обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ, което е заплатил в полза на ищеца на 23.01.2023 г., доколкото същото би се явявало платено на отпаднало основА.е. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявените искове. Претендира и разноски.

Съдът, като съобрази доводите на стрА.те и събрА.те по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С определение от 16.05.2023 г. като безспорни и ненуждаещи се от доказване са отделени обстоятелствата относно наличието на съществувало между стрА.те трудово правоотношение, в рамките на което ищецът Р. С. М. е изпълнявал длъжността „отчетник, счетоводство“ към отдел „.....“, вследствие сключването на концесионен договор от 22.07.2020 г. между Министерство на транспорта и „.....“, като със заповед № 377/16.11.2022 г., връчена на ищеца на 09.12.2022 г., трудовото му правоотношение е било прекратено, считано от 17.12.2022 г., на основА.е чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 1 КТ – поради закриване на част от предприятието. За безспорно е отделено още и обстоятелството относно размера на brutното трудово възнаграждение на ищеца, а именно: 1 500 лв., респ. относно размера на претендираното от него обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ, а именно: 9 000 лв., както и, че на 23.01.2023 г. ответникът му е заплатил сумата от 2 433,13 лв., представляваща обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ.

Така отделените за безспорни факти се подкрепят и от данните, съдържащи се в приетите като писмени доказателства по делото – трудов договор № 1131/13.07.2017 г., 4 броя допълнителни споразумения към него съответно № 1211/31.07.2017 г., № 388/29.05.2018 г., № 718/04.09.2018 г. и № 1485/26.04.2022 г., предизвестие № ЧР-154/11.11.2022 г., получено от ищеца срещу подпис на 16.11.2022 г., заповед № 377/16.11.2022 г., както и платежно нареждане от 23.01.2023 г.

Видно от мотивите на уволнителната заповед, като правно основА.е за прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца е посочен чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 1 КТ – закриване на част от предприятието, а като фактическо такова – решение на Управителния съвет от 09.11.2022 г., от името на работодателя заповедта е подписана от Главния директор, човешки ресурси, като от направеното отбелязване върху документа се установява, че същата е връчена на ищеца срещу подпис на 09.12.2022 г. Изрично в заповедта е отбелязано, че в полза на Р. М. следва да се изплатят обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ и обезщетение по чл. 49 от КТД 2022-2023 на „.....“ в т. ч. и обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ.

Трудовите задължения за заеманата от Р. М. длъжност „отчетник, счетоводство“ се определят от длъжностната характеристика, утвърдена на 13.11.2019 г., екземпляр от която му е връчена срещу подпис на 08.01.2020 г., като от нейното съдържА.е става ясно, че част от основните трудови функции на заемащото я лице са: да обработва първични приходно-разходни документи, да приема и обработва фактури, товарителници, протоколи за независим стоков контрол и издава складова разписка за приетото гориво, да обработва отчетни документи за зареждане на въздухоплавателни средства, да издава фактури, изготвя отчети и баланси, да изготвя митнически декларации и справки за отчет и др.

С решение – протокол от 09.11.2022 г. на Изпълнителния директор на „.....“ е взето решение за промяна в оргА.зационната структура на дружеството в т. ч. и закриването на сектор 1 „.....“ към отдел „.....“ в Дирекция „Транспорт и“, Главна дирекция „Операции“, както и за заличаване на всички прилежащи към него длъжности, сред които 2 броя длъжности „отчетник, счетоводство“ – арг. т. 2.

Представени са още оргА.зационна структура и поименно щатно разписА.е на „.....“, утвърдени на 03.10.2022 г., от които се установява, че отдел „.....“ се състои от общо 6 сектора, част от които са сектор 1 „.....“, предвиждащ 2 броя длъжности „отчетник, счетоводство,“ и сектор 2 „.....“, предвиждащ 1 брой длъжност „отчетник, счетоводство,“, каквато е била заеманата от ищеца такава преди прекратяване на трудовото му

правоотношение.

Видно от заповед № 3-22/18.01.2021 г. и пълномощно с нотариална заверка на подписите с рег. № 151/18.01.2022 г. на нотариус ... - Е.а с рег. № 790 на НК Изпълнителният директор на „..... – овластяваа прекратява трудовите договори със служители на дружеството на което и да е основА.е, предвидено в действащото българско законодателство.

От извършена в открито съдебно заседА.е констатация в оригинала на представената от ищеца трудова книжка съдът е установил липсата на последващи вписвА.я за нов работодател на Р. С. М. след прекратяване на трудовото му правоотношение с ответника „....., считано от 17.12.2022 г.

По делото са събрА. гласни доказателства чрез разпит на свидетелите Г. Х. Т. и Б. Г. Б.

Свидетелят Г. Т., заемащ длъжността „директор дирекция „Транспорт и“ при ответника, разказва, че първоначално сектор „....., бил един сектор, но през м.08.2022 г. е взето решение да се раздели на сектор 1 и сектор 2, всеки от които са идентични и с еднакъв брой хора, но с отделни ръководители, които също изпълняват идентични функции. Като причина за разделяне на сектора свидетелят изтъква, че действащата структура е била стара и неефективна, поради което се е целяло оптимизиране и повишаване на ефективността на работата. Сочи, че в сектор 1 са били Р. М. и Цветан Георгиев, а в сектор 2 Ивайло Асенов и А. Найденова, която е с по-малък опит, тъй като била преназначена в него сравнително скоро. Разказва още, че през м.11.2022 г. ръководството е взело решение да закрие единия от секторите, а именно: сектор 1 „....., след което дейността му била изцяло преустановена, а сектор 2 „....., продължил да изпълнява дейността си, без да са назначава. нови служители в него. Свидетелят допълва, че понастоящем никой не заема работните места на служителите от закрития сектор 1.

Свидетелят Б. Б. разказва, че заедно с ищеца М. са бивши колеги, тъй като е изпълнявал длъжността „оргА.затор транспортно – експлоатационно звено“ при ответника, като в това си качество е формирал впечатления относно начина на работа в отдел „..... и сектор „..... Според свидетеля Р. е обслужвал целия отдел, без да се прави разгрА.чение между отделните сектори и без да е имало промяна в извършвА.те от тях функции преди и след разделянето им. От разговорите си със своите колеги свидетелят знае, че понастоящем работата протича по идентичен начин, като изпълнявА.те от М. дейности са били поети от друг служител на име А., тъй като работният процес не е спирал. Свидетелят уточнява, че в периода от м.08.2022 г. до уволнението му в края на м.12.2022 г., е бил преназначен на длъжността „ръководител сектор 1“, но поради ползването на отпуск за временна неработоспособност впечатленията си е формирал предимно от разговори със свои колеги.

Съдът възприема показА.ята на разпитА.те свидетели като годен доказателствен източник, като обстоятелството, че те са служители на ответника или водят дела с него не може да изключи възможността същите да свидетелстват и да дават достоверни показА.я, а би било само повод те да се преценяват от съда със завишена критичност и във взаимовръзка с останалия събран по делото доказателствен материал – арг. чл. 172 ГПК.

По делото е изслушано и прието без оспорване от стрА.те заключение на вещото лице по съдебносчетоводната експертиза, което след запознаване с действащите оргА.зационни структури и поименни щатни разписА.я на ответния работодател е достигнало до следните констатации: след като с т. 2 на решение от 09.11.2022 г. на Управителния съвет на „..... е закрит сектор 1 „..... и са заличени всички общо 14 броя прилежащи към него длъжности в дружеството не е създавано ново звено, което да изпълнява същите или сходни функции с тези на сектор 1, като изрично експертът отбелязва, че сектор 2 „....., е съществувал и преди този момент. Според вещото лице по данни от поименното щатно разписА.е от 03.10.2022 г. преди уволнението на ищеца в сектор 2 „....., е работил служителът „..... на длъжност „отчетник, счетоводство-старши“, който според новото щатно разписА.е от 17.01.2023 г.

продължава да работи в същия сектор, но вече на длъжност „отчетник, счетоводство“. Експертизата е установила още, че освен него считано от 01.11.2022 г., т. е. преди закриването на сектор 1 „...“, на 09.11.2022 г., в сектор 2 „...“, е бил преназначен друг служител – А. Б. Н. оято е заела длъжността „отчетник, счетоводство“, поради което тя не е отразена в предходното поименно щатно разписание от 03.10.2022 г. Запознавайки се с действащото поименно щатно разписание от 17.01.2023 г., вещото лице приема, че към настоящия момент всички служители в сектор 2 „...“, продължават да работят на същите длъжности в т. ч. и и А. Б. Найденова, заемащи длъжността „отчетник, счетоводство“. Обобщава, че след закриването на сектор 1 „...“, не са наемани служители на длъжности, като тези, заемани от служителите в закрития сектор, както и не са преназначавани такива, а съгласно действащото поименно щатно разписание от 17.01.2023 г. в останалите след закриването на сектор 1 „...“, структурни звена не са създавани нови длъжности, съответстващи на тези, заемани от служители от закрития сектор, поради което се възприема крайният извод, че след 09.11.2022 г. в организационната структура на работодателя не е създавана нова структурна единица (звено), която да изпълнява идентична или сходна дейност с тази на закрития сектор и в която да са наети служители на идентични или сходни длъжности с тези на служителите от закрития сектор.

Заключението по съдебносчетоводната експертиза е компетентно изготвено от специалист в съответната област и отговаря на поставените задачи след извършена проверка при ответния работодател, а освен това е останало неоспорено от страните, поради което съдът го възприема изцяло.

При така приетата за установена фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

По иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ.

В съдебното производство за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна доказателствената тежест лежи върху работодателя, който като носител на субективното преобразуващо право да прекрати чрез едностранно волеизявление трудовото правоотношение с работника следва да установи, че законосъобразно го е упражнил, в какъвто смисъл е и разпределената му с доклада по делото от 16.05.2023 г. доказателствена тежест. От друга страна, проверката на съда относно законосъобразността на уволнението съобразно принципа на диспозитивното начало в гражданския процес следва да бъде осъществена в рамките на наведените с исковата молба възражения и доводи за неговата незаконност, като съдът не може да обоснове решението си на факти, които не са посочени от ищеца, и не може да се произнася по правни и фактически основания, които не са въведени от него с исковата молба. Щом в исковата си молба ищецът не оспорва определен релевантен факт, следва да се приеме, че такъв довод за незаконосъобразност не е бил наведен и съответно съдът не следва да се произнася по него (в този смисъл - Решение № 216 от 06.10.2015 г. по гр. д. № 916/2015 г., III Г.О., ВКС и Решение № 258 от 01.07.2015 г. по гр. д. № 909/2015 г., IV Г. О., ВКС).

В настоящия случай, предмет на проверка е законосъобразността на извършеното със заповед № 377/16.11.2022 г. прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца Р. С. М., на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 1 КТ – поради закриване на част от предприятието, като предвид изложените с исковата молба доводи в тази насока, спорните по делото въпроси касаят основно две групи обстоятелства: 1/ изхожда ли тя от разполагащо с представителна власт да представлява ответния работодател лице и 2/ налице ли е реално закриване на част от предприятието на ответника.

Най-напред във връзка с възражението, че процесната заповед № 377/16.11.2022 г. е издадена от лице, което не разполага с представителна власт, доколкото не е подписана от законния представител на работодателя –, следва да се отбележи, че несъмнено ответното дружество може да извършва каквито и да било правни действия, включително и такива по

прекръпяване на трудовите правоотношения със служителите си, единствено чрез свой надлежен представител. В случая, по делото не се спори, че положението върху процесната заповед подпис не изхожда от законния представител на дружеството, а същата е подписана от заемаша длъжността, като няма пречка представителната власт на последната да произтича от упълномощаване, каквото е настоящият случай с оглед представените заповед № 3-22/18.01.2021 г. и пълномощно с нотариална заверка на подписите от 18.01.2022 г., с които законният представител на „.....“ изрично я е овластил да прекръпява трудови договори между дружеството и неговите работници и служители. В тази връзка следва да се отбележи, че с ТР № 6/11.01.2012 г. по т. д. № 6/2012 г. на ОСГК на ВКС се възприема становището, че делегиране на работодателска правоспособност чрез упълномощаване при прекръпяване на трудово правоотношение е допустимо и извън случаите на налагане на дисциплинарни наказания по чл. 192, ал. 1 КТ. Ето защо, няма пречка представителната власт на пълномощника да произтича от изрично овластяване от лицето, което принципно разполага с правомощието да прекръпява трудовите правоотношения на служителите в дружеството, което ръководи. В случая, ищецът не е оспорил своевременно, а едва с писмената защита по делото, че подписът върху уволнителната заповед от 16.11.2022 г. не принадлежи на посоченото от ответника лице – още повече, че същото е идентифицирано със заеманата от нея длъжност, която изцяло съвпада с длъжността на лицето, отразено в обсъдените по-горе заповед от 18.01.2021 г. и пълномощно от 18.01.2022 г.

Следователно, процесната заповед № 377/16.11.2022 г. е издадена от лице с надлежно учредена представителна власт спрямо дружеството – работодател.

Ето защо, на по-нататъшно изследване в настоящото производство подлежи въпросът дали са предпоставките за възникване на правото на едностранно прекръпяване на трудовото правоотношение с ищеца на посоченото в заповедта основА.е, по чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 1 КТ – поради закриване на част от предприятието – в случая сектор 1 „.....“, към отдел „.....“ в Главна дирекция „Транспорт и, доказателствената тежест за което принадлежи на работодателя - ответник. По смисъла на посочената разпоредба „закриване на част от предприятието“ означава да е налице пълно преустановяване на дейността на едно обособено звено от предприятието, с което отпада необходимостта от осъществяване на съответната дейност и това налага освобождаването от работа на работниците и служителите, заети в осъществяването на закриваната част. Поради отпадане на трудовите функции запазването на трудовото правоотношение е невъзможно и законодателят е предвидил неговото прекръпяване на посоченото безвиновно основА.е. В тази хипотеза законността на уволнението се предшества от надлежно взето решение на работодателя за закриване на съответното структурно звено, което следва да бъде реално, а не да е налице единствено вътрешнооргА.зационно преустройство, при което дейността на съответното звено продължава да съществува, но се разпределя между други звена или се слива с някои съществуващи звена, т. е. дейността да продължава да се осъществява, но под друга или други оргА.зационни форми. Закриването на част от предприятието е въпрос на преценка по целесъобразност от работодателя или от орган, компетентен за утвърждаване на структурата и щатното му разписА.е, поради което не подлежи на съдебен контрол. В този случай уволнението следва да засегне толкова работници и служители, колкото са били заети в осъществяването на закритите дейности в съответните звена (части) на предприятието – цех, отдел, служба, сектор и/или др. Не е достатъчно само тази част да е относително структурно обособена, но следва и определената дейност, осъществявана от съответното структурно обособено звено, окончателно да бъде преустановена за напред, поради което работодателят не се нуждае повече от работната сила, която е била ангажирана за извършването на същата. Не е налице закриване на част от предприятието, когато на мястото на закритото звено е създадено ново, което е поело обособената дейност на закритото, когато дейността на съответното звено е запазена, но се осъществява в по-малък обем или с по-малък брой работници и служители, както и когато дейността на обособената част преминава изцяло

или отчасти в рамките на друго структурно звено или се обособи под друго наименование, но със същия предмет на дейност. Разяснения в тази насока са възприети и с ТР № 5/26.10.2021 г. по т. д. № 5/2019 г. на ОСГК на ВКС, с което се приема, че „закриване на част от предприятието“ по смисъла на чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 1 КТ е налице, когато от структурата на предприятието е премахнато определено негово организационно обособено звено и е прекратена дейността на това звено, като в тази хипотеза решаващото е дали е преустановена за в бъдеще изцяло съответната дейност на организационно обособеното звено или тя продължава да се осъществява в останалите структури на работодателя. В този случай следва да се съблюдава конкретната фактическа обстановка, като се извърши преценка дали се касае за закриване на част от предприятието или за вътрешноорганизационно преустройство, при което съответните дейности не се закриват, а е променено наименованието на отдела, службата или съответното звено, или дейността му се разпределя, слива или влива в дейността на други поделения или звена на предприятието, в който случай ще е налице фиктивно закриване на част от предприятието, т. е. вътрешна реорганизация, при което приложение следва да намери чл. 123 КТ.

Следователно, при съобразяване на горните разяснения следва да се приеме, че фактическият състав на прекратителното основание по чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 1 КТ включва установяването от страна на ответника – работодател не само на реалното закриване на част от предприятието си като обособено негово структурно звено, в която част ищецът М. е полагал труда си, но също така и преустановяване след закриването на осъществяваната в него дейност за напред.

В случая, по делото се установи, че с т. 2 от решение – протокол от 09.11.2022 г. на изпълнителния директор на „.....“ е предвидена промяна в организационната структура на дружеството, засегнала отдел „.....“, като работодателят е счел за целесъобразно кое от двете относително обособени звена – сектор 1 „.....“, в което е полагал труда си ищецът, или сектор 2 „.....“, да закрие при реорганизацията си. На следващо място, по делото не се спори, а и изрично признава в този смисъл ответникът е направил с отговора на исковата молба, че характерът на дейностите, осъществява в рамките на всеки един от двата сектора, в т. ч. и трудовите функции, отнасящи се за заеманата от ищеца длъжност, са напълно идентични, още повече, че данни в тази насока се извличат както от писмените доказателства – организационна структура на „.....“ към 03.10.2022 г. и към 16.01.2023 г., поименни щатни разписания към 03.10.2022 г. и към 17.01.2022 г. и длъжностна характеристика за длъжността „отчетник, счетоводство“, така и от събралите гласни доказателства чрез разпит на свидетелите Г. Т. и Б. Б., всеки от които споделя, че двата сектора са били с напълно идентични дейности и функции и с еднакъв брой хора. Нещо повече, въз основа на така обсъдените доказателства се установява още, че след закриването на сектор 1 „.....“, дейността му е продължила да се осъществява по същия начин само от сектор 2 „.....“, но при намален брой служители. В случая, до този извод съдът достига не само след извършена съпоставка между отделните организационни структури и поименни щатни разписания, действащи при ответника преди и след закриването на сектор 1 „.....“ – 09.11.2022 г., въз основа на която може да се направи извод, че работата си в сектор 2 „.....“, запазват служители, осъществяващи идентични трудови функции като тези в сектор 1, в т. ч. и такива, заемащи идентични като на ищеца длъжности, но също така и с оглед разказаното от свидетеля Б. Б., според който на практика не е имало никакво разделение на сектори, доколкото и към настоящия момент в сектор 2 „.....“, има служители, осъществяващи сходни длъжности. Действително свидетелят не е възприел пряко и непосредствено обстоятелствата, за които разказва, тъй като през релевантния период е бил в отпуск поради временна неработоспособност, но съдът приема, че показанието му следва да бъдат кредитирани, тъй като те се подкрепят от останалите обсъдени по-горе писмени доказателства – организационни структури и поименни щатни разписания, установяващи оставането на работа на хора, заемащи идентични длъжности като служителите във вече закритото звено, а освен това в същия смисъл са и констатациите на

вещото лице по съдебносчетоводната експертиза, което също е установило, че съгласно щатното разписА.е от 17.01.2023 г. всички служители в сектор 2 „„„, продължават да работят на същите длъжности. В тази връзка следва да се отбележи, че житейски нелогично е да се приеме, че ответният работодател би оставил на работа служители, чийто длъжности изцяло се припокриват с тези на служителите от съкратеното звено, в случай, че вече не му е необходимо осъществяването на трудовите функции, включени в съдържА.ето на всяка една от тях. В случая, този извод на съда не се разколебава и от показА.ята на свидетеля Г. Т. в частта, в която разказва, че след закриването на сектор 1 „„„, дейността на сектора е била изцяло преустановена, а сектор 2 „„„, е продължил да изпълнява своята дейност, тъй като в тази част те са в противоречие с останалия обсъден по-горе доказателствен материал – писмените доказателства, съдебносчетоводната експертиза и показА.ята на свидетеля Б. Б., въз основа на които съдът достига до обратния извод, а освен това фактът, че същият е служител на „„„„ изисква споделеното от него да се цени с оглед евентуалната му заинтересованост – арг. чл. 172 ГПК. Нещо повече, съдът намира, че дори се констатира вътрешно противоречие в показА.ята на свидетеля Топалов, доколкото от една страна същият заявява, че дейността на сектор 1 „„„, е била изцяло преустановена, а сектор 2 „„„, е продължил да изпълнява своята дейност, но в същото време според свидетеля по време на съществуването на двата сектора те са извършвали напълно идентични дейности, т. е. това означава, че и след 09.11.2022 г. е продължило изпълнението на дейностите, които са били предмет на всеки от тях. Отделно от посоченото, следва да се отбележи, че с отговора на исковата молба ответникът не само не оспорва, но също така и изрично признава, че изпълнението на видовете дейности, извършвА. в сектор 1 „„„„, е продължило и в оставащите сектори, но в по-малък обем, като детайлно е описано и в какво се изразява предметът на всяка една от тях, а именно: зареждане на автоцистерни и въздухоплавателни средства и съоръжения с гориво-смазочни материали и специални течности, разтоварване на автоцистерни, преглед на машините, техническите средства и съоръженията, използвА. за извършване на посочените дейности, приемане и обработване на фактури, товарителници и други документи за приетите горива, изготвяне на отчетни документи за извършените операции и др. Анализът на посочените дейности показва, че става въпрос за звено, чийто предмет, е от съществено значение за осъществяване на цялостната дейност на ответника, свързана с експлоатацията на поради което няма основА.е да се приеме, че „„„„ изцяло е преустановил извършването им включително и след съкращаване на едно от звената в общата си структура – в случая сектор 1 „„„„. Ето защо, съдът прави извод, че ответният работодател е продължил да осъществява съответните дейности само чрез единия от съществуващите в отдел „„„„ сектори, а именно: сектор 2 „„„„, поради което същият не е доказал цялостно преустановяване на дейността на сектор 1 „„„„, за напред, още повече, че той изобщо не твърди да е сторил това. Следователно, предприетото от него с решение от 09.11.2022 г. закриване на същия представлява по своето естество извършено вътрешнооргА.зационно преустройство, при което е запазена дейността на закрития сектор, т. е. налице е фиктивно, а не реално съкращаване на част от предприятието. Както се посочи по-горе, по делото не се установява предметът на дейност, с оглед на който е създаден сектор 1 „„„„, в отдел „„„„, вече да не съществува. Точно обратното, осъществяваната от него дейност продължава да се извършва само от сектор 2 „„„„, което показва, че е ответният работодател е предприел вътрешнооргА.зационно преустройство на дейността си, редуцирайки броя на наетите служители, които са осъществявали съответните трудови функции, но не и закриване на част от предприятието, поради което не може да се приеме, че е налице отпадане на нуждата от дейността на всички служители, заети с дейността, осъществявана от закрития сектор 1 „„„„. Отделно от посоченото, по делото са събрА. категорични доказателства, че дори и след 09.11.2022 г. в рамките на сектор 2 „„„„, е продължило изпълнението и на конкретно осъществявА.те от ищеца трудови функции, включени в съдържА.ето на заемната от него длъжност „отчетник, счетоводство“, в

какъвто смисъл са както данните в действащото поименно щатно разписание от 17.01.2023 г., с което се предвижда оставането на работа в този сектор на двама служители, заемащи същата длъжност – и А. Б. Найденова, така и констатациите на вещото лице по съдебносчетоводната експертиза, достигнало до същия извод. В случая, за лице на име А., заемащо длъжността „отчетник, счетоводство“ в сектор 2 „.....“, което е продължило осъществяването на трудови функции, идентични с тези на ищеца М., си спомня и свидетелят Б. Б., като фактът, че същият е допуснал неточност при възпроизвеждане на фамилното име на служителя – Иванова, вместо Найденова, съдът отдава както на обичайния процес на забравяне, който протича в психиката на всеки човек, така и на отдалечеността във времето на фактите, за които той разказва. Нещо повече, прави впечатление, че служителят А. Найденова е назначена на тази длъжност считано от 01.11.2022 г., т. е. още преди закриването на сектор 1 „.....“, по силата на решението от 09.11.2022 г., като сам по себе си този факт означава, че няма как да се приеме, че за ответника е отпаднала нуждата от осъществяваната от ищеца дейност, както и от тази на звеното, към което той е принадлежал. Точно обратното, оставането на работа на двама служители на идентична длъжност макар и в друга структура на работодателя – сектор 2 „.....“, показва, че това звено е от съществено значение за цялостното функциониране на дейността на ответното дружество.

Ето защо, касае се не за закриване на част от предприятието по смисъла на чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 1 КТ, а за вътрешноорганizationalно преустройство, при което съответната дейност не се закрива, а продължава да се осъществява от друго звено на предприятието, което и преди самото преустройство е имало за основен предмет осъществяването на същата дейност, т. е. за вътрешна реорганизация, а не за реално закриване на част от предприятието.

Въз основа на изложеното съдът приема, че ответният работодател не е установил при условията на пълно и главно доказване наличието на предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 1 КТ – поради закриване на част от предприятието. Извършеното с процесната заповед уволнение е незаконосъобразно, поради което предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаването му за незаконно и неговата отмяна е основателен и следва да бъде уважен.

По иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ.

Основателността на иска се обуславя от незаконността на уволнението, до какъвто извод с оглед изложеното по-горе, съдът достига. Установява се още, че трудовото правоотношение между страните е имало безсрочен характер, в какъвто смисъл е представеното допълнително споразумение № 388/29.05.2018 г., в което е посочено, че трудовият договор е сключен за неопределено време. Ето защо, този иск също е основателен, поради което ищецът Р. С. М. следва да бъде възстановен на заеманата преди уволнението длъжност „отчетник“, счетоводство“ в сектор 1 „.....“, към отдел „.....“ при ответника.

По иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ.

Основателността на иска се обуславя от установяване от ищеца незаконността на прекратяването на трудовото правоотношение и оставането му без работа в резултат от уволнението за процесния период.

Обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ за вредите, които е претърпял работникът от оставането му без работа поради незаконното уволнение, се дължи не безусловно, а само при наличието на всички елементи от фактическия състав на цитираната разпоредба - незаконно уволнение, оставане без работа и причинна връзка между тях. При незаконно уволнение, съгласно разпоредбата на чл. 225, ал. 1 КТ, работникът или служителят има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради това уволнение, но за не повече от шест месеца. В резултат на незаконното уволнение ищецът е претърпял вреди, защото не е получавал

трудова възнаграждение след прекратяване на трудовото правоотношение с ответника, което е в причинна връзка с него. Достатъчно доказателство за оставането без работа на незаконно уволнен работник или служител е обстоятелството, че в трудовата книжка няма отбелязване той да е започнал работа при друг работодател. В този смисъл са и мотивите към т. 2 от ТР № 6/2013 г. на ОСГК на ВКС, в които е посочено, че фактът на безработица може да бъде доказан, като се установи липсата на вписване на последващо трудово правоотношение в трудовата книжка на ищеца, липса на регистрирано трудово правоотношение в НАП през исковия период, регистриране на ищеца в бюро по труда като безработен, или чрез установяването на други обстоятелства, от които може да се направи извод за оставането без работа. В случая, въз основа на извършена констатация в трудовата книжка на ищеца в открито съдебно заседание на 05.10.2023 г. се установява, че в период от шест месеца след прекратяване на трудовото му правоотношение с ответника Р. М. не е започнал работа при друг работодател, поради което съдът приема, че от негова страна е доказано оставането му без работа вследствие на незаконното уволнение през релевантния период. Няма основание да се приеме, че констатацията в трудовата книжка следва да се цени само за част от исковия период, както се поддържа от ответника, тъй като процесуалният ред за своевременно извършване на същата е по време на провеждане на първото открито съдебно заседание, което съдът е сторил. Съгласно разпоредбата на чл. 225, ал. 1, вр. чл. 228 КТ размерът на обезщетението за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение се определя съобразно brutното трудово възнаграждение на работника или служителя за последния пълен отработен месец. В случая, между страните не се спори относно размера на получаваното от ищеца брутно трудово възнаграждение преди прекратяване на трудовото му правоотношение с ответника, а именно: 1 500 лв., поради което това обстоятелство също е отделено за безспорно с доклада по делото от 16.05.2023 г. Ето защо, общият размер на обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ за периода от 17.12.2022 г. до 17.06.2023 г. се равнява на сумата от 9 000 лв. (6 x 1 500 лв.), колкото е и заявеният от ищеца такъв.

При това положение, следва да бъде разгледано своевременно релевираното от ответника при условията на евентуалност възражение за прихващане със сумата от 2 433,13 лв., представляваща изплатено в полза на Р. М. обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ, тъй като е налице сбъждане на вътрешното процесуално условие за това. В тази връзка най-напред следва да се отбележи, че с оглед възприетата с Решение № 178/09.11.2017 г. по гр. д. № 375/2017 г., III г. о. на ВКС, решение № 241/01.12.2016 г. по гр. д. № 1602/2016 г., III г. о. на ВКС и решение № 37/07.04.2016 г. по гр. д. № 3853/2015 г., IV г. о. на ВКС съдебна практика, възражението за прихващане на обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ и изплатено от работодателя обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ е допустимо, тъй като двете вземания обезщетяват една и съща по естеството се вреда – оставането на работника или служителя без работа. Също така, възражението за прихващане е валидно и допустимо, доколкото е своевременно заявено с отговора на исковата молба, изхожда от легитимирано лице – носител на вземането, а освен това са налице изискванията за компенсация – наличие на два дълга, идентичност на субектите и еднородност на насрещните вземания. В случая, обстоятелството относно заплащането на процесното обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ, както и неговия размер от 2 433,13 лв. не се оспорват от ищеца, като изрично изявление в този смисъл той е направил със своя молба от 06.06.2023 г. Ето защо, доколкото дължимостта на това обезщетение се обуславя от законността на уволнението, поради което с признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна, същото не се дължи от работодателя и става дължимо от получилия го служител като платено на отпаднало основание, се дължи връщането му. По изложените съображения съдът намира, че възражението за прихващане на ответника следва да се уважи в заявения размер от 2 433,13 лв., като в случая съдебното прихващане на тази сума с обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ от общо 9 000 лв. до размера на същото от 6 566,87 лв. ще настъпи с влизане в сила на решението, с което се установява

тяхната изискуемост. Следователно, предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ е основателен и следва да се уважи до размера от 6 566,87 лв., като се отхвърли до пълния предявен размер от 9 000 лв., или за размера от 2 433,13 лв.

Като законна последица от предявяването му в полза на ищеца се дължи и законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 03.02.2023 г. до окончателното плащане.

По отговорността за разноски:

С оглед изхода на спора – частична основателност на предявените искове, на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв., вр. чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на адв. З. Н. следва да се присъди претендираното от нея адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в полза на ищеца, съразмерно с уважената част от исковете, а именно: сумата от общо 1 655,58 лв., определена по реда на чл. 7, ал. 1, т. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съдът прие, че такова се дължи в нейна полза, тъй като за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАдв. пред съответната инстанция е достатъчно по делото да е представен договор за правна защита и съдействие, в който да е посочено, че упълномощеният адвокат оказва безплатна правна помощ на някое от основателите по т. 1-3 на чл. 38, ал. 1 ЗАдв. В случая, в открито съдебно заседание на 05.10.2023 г. адв. Н. изрично е заявила на коя измежду посочените в чл. 38, ал. 1, т. 1-3 ЗАдв. хипотези се позовава, като не е необходимо страната предварително да установява и доказва съответното основание за предоставяне на безплатна правна помощ – в този смисъл е определение № 319/09.07.2019 г. по ч. гр. дело № 2186/2019 г. по описа на ВКС, IV г. о. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника се следват сторените разноски за адвокатско възнаграждение, съразмерно с отхвърлената част от предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ, а именно: сумата от 368,01 лв., представляваща адвокатско възнаграждение. Разноските на ответника за адвокатско възнаграждение в общ размер на 3 403,14 лв. са претендирани без да е посочено каква част от него за кой от предявените искове се отнася, поради което съдът прие, че същото следва да се раздели на три, при което претендираното такова по всеки иск възлиза в размер от по 1 134,38 лв. Релевираното възражение за неговата прекомерност съдът сче за неоснователно, тъй като претендираният размер не надхвърля минималния такъв, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 01/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, при съобразяване на начисления върху него ДДС. В полза на ответника не се следват претендираните разноски за депозит по ССЧЕ, тъй като същата не е допусната във връзка с предмета на иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ, който съдът е счел за частично основателен. На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на Софийски районен съд сумата от 422,67 лв., от която: 160 лв. /2 x 80 лв./ - дължима държавна такса по изцяло уважените искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и 2 КТ, както и 262,67 лв. - дължима държавна такса съразмерно с уважената част от иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ. На основание чл. 78, ал. 6, вр. чл. 83, ал. 1, т. 1 ГПК останалата част от дължимата държавна такса, съразмерно с отхвърлената част от този иск, следва да остане за сметка на бюджета на съда.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ уволнението на Р. С. М., ЕГН *****, с адрес:, извършено със заповед № 377/16.11.2022 г., на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 1 КТ – поради закриване на част от предприятието.

ВЪЗСТАНОВЯВА на основа чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ Р. С. М., ЕГН *****, с адрес: на заеманата до уволнението длъжност „отчетник“, счетоводство“ в сектор 1, към отдел, при ответника

ОСЪЖДА, ЕИК ... със седалище и адрес на управление: да заплати на Р. С. М., ЕГН *****, с адрес:, на основа чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ, сумата от **6 566,87 лв.**, представляваща обезщетение за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение за периода от 17.12.2022 г. до 17.06.2023 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 03.02.2023 г. до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над уважения размер от 6 566,87 лв. до пълния предявен размер от 9 000 лв., или за размера от 2 433,13 лв.

ОСЪЖДА, ЕИК ... със седалище и адрес на управление: да заплати в полза на адв. З. Г. Н., с адрес на кантората:, на основа чл. 38, ал. 2 ЗАдв., вр. чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **1 655,58 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в полза на ищеца, както и в полза на Софийски районен съд, на основа чл. 78, ал. 6 ГПК, сумата от **422,67 лв.**, представляваща дължима държавна такса по предявените искове.

ОСЪЖДА Р. С. М., ЕГН *****, с адрес: да заплати на, ЕИК ... със седалище и адрес на управление:, на основа чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **368,01 лв.**, представляваща разноски по делото за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от днес (19.10.2023 г.) – арг. чл. 315, ал. 2 ГПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____